בועת סבון

היה פעם סבון. הוא בדרך כלל כבס לבנים. ובאביב הייתה לו גם עבודה אחרת – למשל לרחוץ חלונות.
פעם הייתה לו כביסה גדולה. שתי דודים גדולים של לבנים. הסבון השתדל מאוד. כבר ערמה שלמה של חולצות נשלחה לייבוש בעליית הגג. ותוך כדי העבודה בקצה האמבט התרומם קצף של בועות סבון. בועה אחת התחילה להתנפח, התנפחה, התנפחה ועפה אל החלון הפתוח.
נשבה רוח. בועת הסבון התנדנדה בחשיבות, התרוממה באוויר. כך היא עפה והראתה לכולם את הצדדים השקופים שלה, שבהם השתקפו העצים הירוקים והשמש. וכשנמאס לה לעוף היא התקרבה למנורת חשמל.
"שמעי-נא" קראה בועת הסבון למנורה "תפני לי מקום תחת האהיל שלך. המנורה תהיה יפה יותר אתי."
"את לא יודעת להאיר" ענתה המנורה "ובכלל, האם חשבת על זרם החשמל? כשידליקו אותי תתפוצצי מיד!"
בועת הסבון לא הבינה דבר מההסבר הזה. אבל החליטה שמוטב לה לא להתנסות בבעיות המסוכנות כאלה.
בינתיים העננים כיסו את השמש. נעשה חשוך וקריר יותר. הבועה נבהלה והתחילה לשקול לאן עליה לפנות כל זמן שהשמש

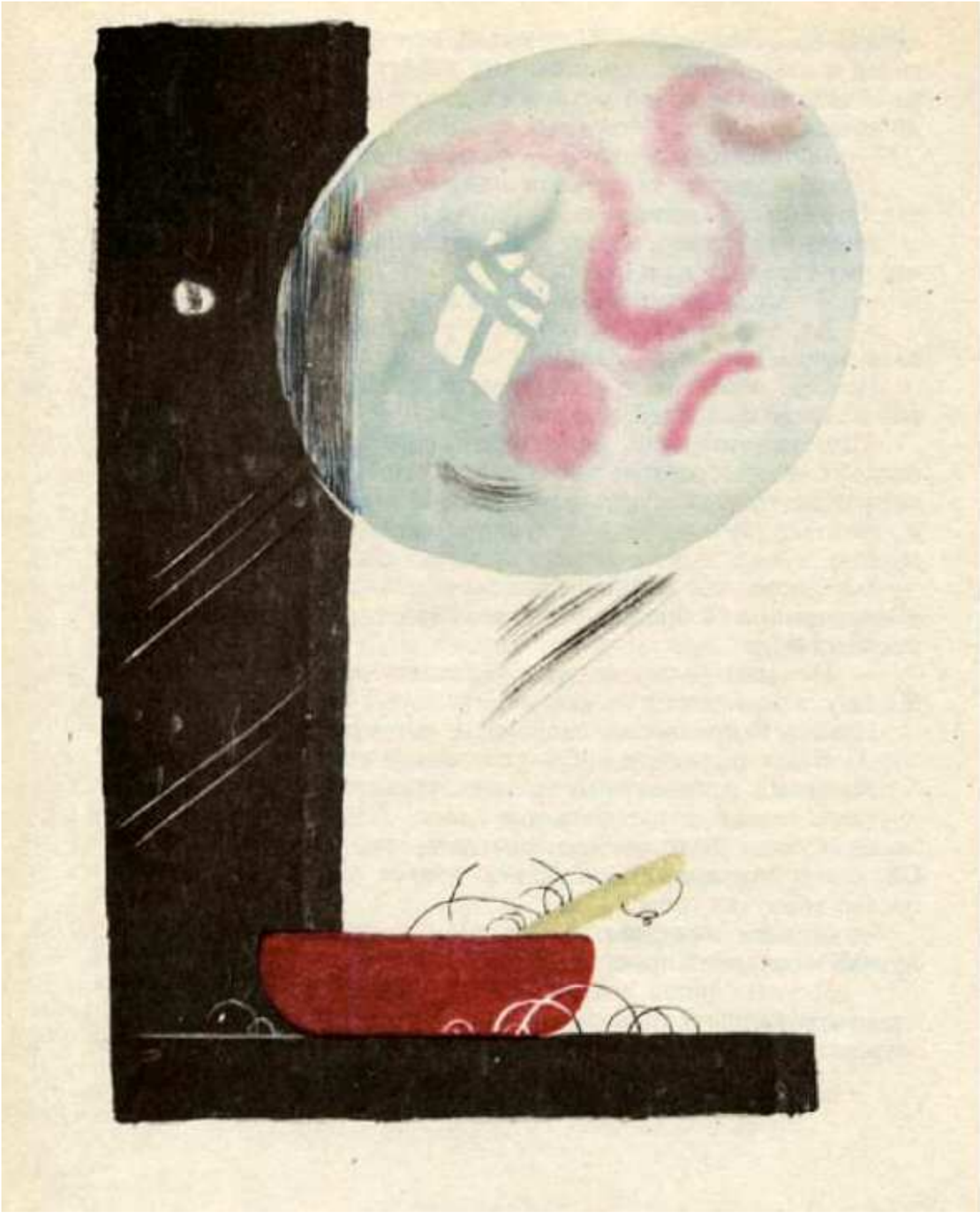

מכוסה בעננים. היא התחילה לנוע לכל הצדדים, פעם יורדת עד העשב ופעם מתרוממת עד הגג.
"מה את מחפשת כאן?" נשמע פתאום קול.
בחלון ישבה בובה במעיל פלסטיק. היא זו שדיברה אל בועת הסבון.
הבועה לא התכוונה להתחרות עם היפהפייה הזו ולכן רק ענתה "אני מחפשת את הקרובים שלי. אולי את יודעת איפה הם?"
"אך, זה עצוב לאבד את המשפחה" אמרה הבובה ועצמה את עיניה. היא לא ראתה עכשיו דבר, והבועה דפקה בזכוכית בראשה הקל והתרחקה מהחלון.
"אכן, אני מחפשת את המשפחה שלי" חשבה "איתם יהיה לי נעים יותר. אבל מי

הם הקרובים שלי?" היא לא יכלה לזכור אותם בשום אופן. ולא פלא. ראשה היה ריק לגמרי.
בחוץ, בקצה הספסל, ישב חתלתול שמנמן. "זה אולי האח שלי" חשבה הבועה והיא עפה אל החתלתול.
"אתה אולי אחי?" שאלה.
"לא! לא!" קרא החתלתול "אנחנו לא קרובים. אני מכיר את כל משפחתי."
הבועה עפה אל הפרחים שצמחו בערוגה ושאלה גם אותם.
"כל המשפחה שלנו היא כאן" ענה לה הפרח הגדול ביותר.
בועת הסבון התחילה לבכות. על הלחיים העגולים שלה הופיעו שתי דמעות. ואולי אלה לא היו דמעות אלא שתי טיפות גשם. העננים שוב כיסו את השמש ומרחוק נשמעו רעמים.
"מה עלי לעשות? איפה הקרובים שלי?" קראה בועות הסבון ביאוש.
"אני מכיר את הקרובים שלך" נשמע פתאום קול דקיק. כך דיבר אטב כביסה התלוי על חבל, המתוח בין שני עמודים.
"את רואה את החלון הפתוח? לפני שהרוח תסגור אותו עופי לשם. ושם תשאלי מישהו איפה מונחת חתיכת סבון."
בועת הסבון עפה במהירות אל החלון. היא הזדרזה כל כך שהתעוותה וקיבלה במעופה צורת נקניק. בחדר היה שקט וחמים. הפחד של הבועה פג והיא קראה בקול רם "איפה כאן סבון! שיבוא מהר לפגוש את בתו!"
"בתי היקרה!" נשמע קול חלש "בואי כדי שאחבק אותך!"

כך דיבר הסבון. הוא שכב בסבוניה ונח אחרי העבודה הקשה בזמן הכביסה.
הבועה הסתכלה עליו ונעמדה דום.
"אתה אבא שלי?" נבהלה "אתה מבין מה אמרת? אתה, מפלצת חומה ומקומטת!"
"כן! כן! זה אבא שלך!" רשרשו חזק החולצות הלבנות שהתייבשו אחרי הכביסה "הוא הזקין. הוא עבד קשה.."
"ואת סתם טיפשה!" רעם האמבט העומד בפינת החדר.
"אהא, עכשיו אני יודעת שאתה לא ממש אבא שלי" הבועה נעשתה ירוקה מרוב כעס "אבא ממש לא היה מרשה שיצורים אחרים יעליבו את בתו. שלום לכם!" קראה בלעג, והתחילה לנוע אל החלון. אבל נעצרה פתאום. בחוץ נשמע רעם, גשם חזק ירד.

הבועה פחדה לצאת החוצה, אבל גם התביישה להישאר בחדר עם האב המכוער. הצבע שלה הירוק, הכעוס, נעשה אפור. מרוב מורת רוח היא התחילה לקבל צורת אגס. ופתאום התפוצצה.
הסבון התחיל לבכות כשראה איך נאבדה בתו.
"לפי דעתנו" אמרו הזכוכיות בחלון "מוטב שלא יהיו לך צאצאים בכלל, מאשר שתהיה לך בת יהירה כזו."